

голоду, ходити в лахмітті, бути сліпими! Може скажете — ні!? А вгляділи ви те, що за ту одну шістьку, що більше дістанете, вас купують на чужині видирати богато шістьок від ваших братів, чужинних робітників, знижати їм плату? Вже їх платня се сухий хліб, а те, що вам дають, се зілля для голодної, жадної саранчі!

Ви темні! І темною хмарою йдете на захід. Знаєте чому ви там потрібні? Тямите, чому ви зайві в дома? Чому-то галицькі ворота розчинили ся, й усі шляхи перед вами простягли ся? Чули ви таке слово: „КАПІТАЛ”? А коли не чули — розумієте? Ви-ж його добре знаєте, почувасте на своїй втомі, його страшне обличчя лякало вас не раз на яві і у сні. Се-ж ви самі його й годували, по краплинам крові текла сила з вас — десятків, соток тисяч — у його багатоголове тіло і він зростав, а ви знеспляли ся. Мізерні ще, або недостиглі голови сього капіталу — то ваші галицькі дукарі-мужики, то великі пані вельможні, то небогаті й рідкі ще в нас фабрики та майстерні. Вони спромогли ся досі лише обезземилити вас, зруйнувати й уссати ся в силу вашого тіла — так вперше скрізь підіймає свою голову рабівник-капітал. Вони встигли лише розігнати вас,